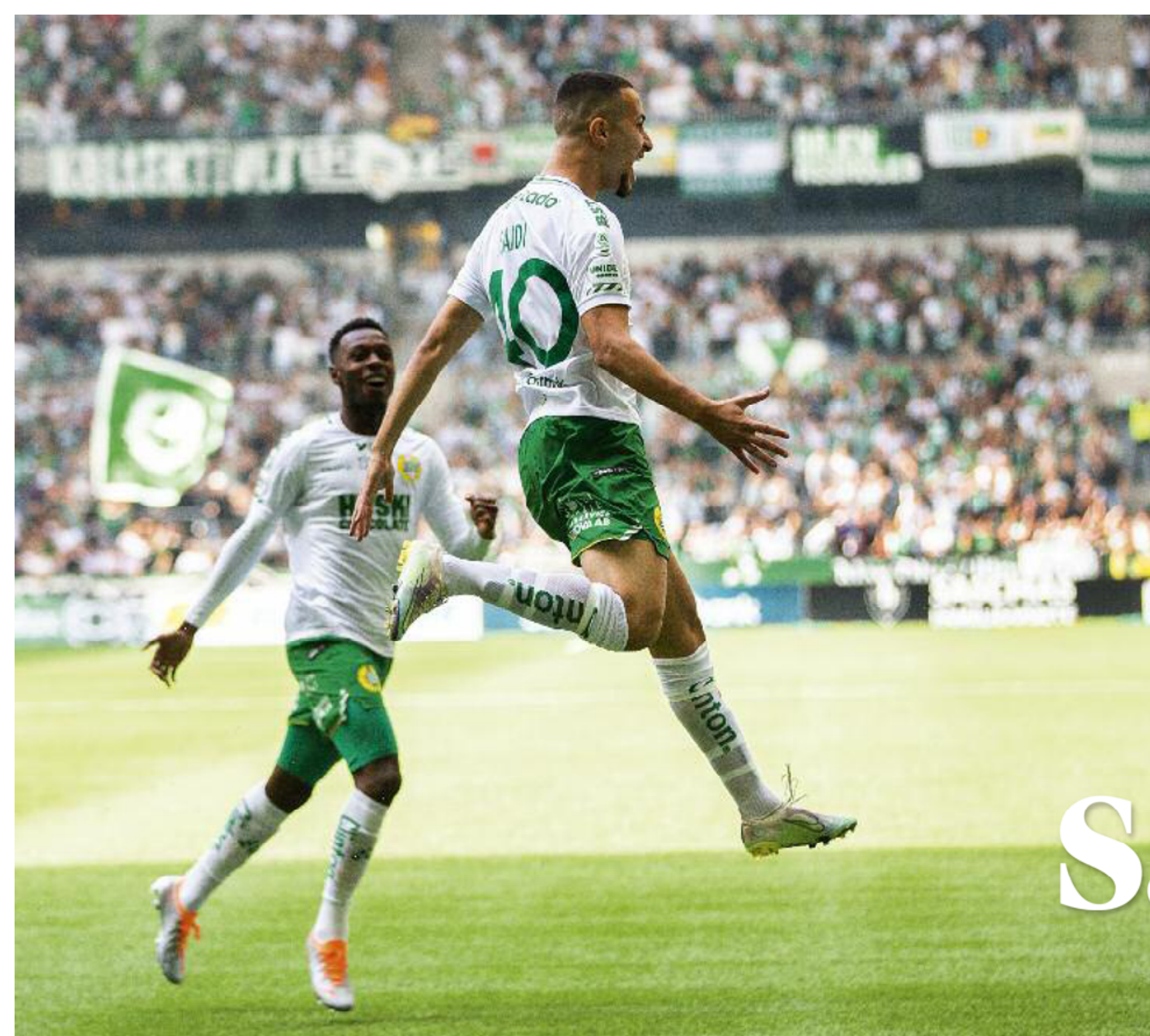

Drömdebut med mål i premiärmatchen för Hammarby. Men Abdo Saidis fotbollsambitioner handlar om mer än framgång på planen. När han kan försörja sin mamma är målet uppnått.

TEXT GUSTAV GELIN
FOTO HASSE FRIDÉN

Abdo Saidi

17 juli. Abdo gör mål i debuten efter sju minuter och fem sekunder mot IF Elfsborg. Foto: Peter Jonsson.

Sju minuter och fem sekunder. Så lång tid tog det för Abdelrahman Saidi att göra sitt första mål i Bajen-tröjan. Det skedde i debuten mot IF Elfsborg hemma på Nya Söderstadion 17 juli och ett par veckor senare gick det ännu snabbare när han efter blott 44 sekunder satte in en ny balja hemma mot Giffarna.

Då hade han redan hunnit bli en ny favorit hos många av oss med grönvita hjärtan. Inte minst genom citatet "Säger man nej till Bajen är man dum i huvudet", när ryktet om hans övergång från Degerfors läckte ut i media tidigt i somras.

Abdo Saidi är lätt att gilla, både som fotbollsspelare och privatperson. Det är det första som slår mig efter 40 minuters snack nere på Årsta. Han talar öppet, frispråkigt och utan en massa tillrättalagda floskler. Han är född i Göteborg, men när pappan lämnade familjen flyttade de till Borås och stadsdelen Norrby, ett av de 19 områden i landet som klassas som "särskilt ut-satta" av polismyndigheten.

– Det är mycket problem där än idag, och jag är uppväxt mitt i centrum av allt som händer. Men jag hade tur att jag hade min bror, som ville att jag skulle spela fotboll så mycket. Det är lätt hänt att man hamnar på andra sidan och gör dumma grejer annars, säger Abdo som alla kallar honom.

Var du på väg att hamna snabbt?

– Nej, inte riktigt, men jag har ju många vänner som är på den sidan, alltså jättemånga. Det kunde lika gärna hänt att jag också hamnat där.

Vänner som hamnat i kriminalitet, missbruk och sånt?

– Ja, exakt. Massa skit. Jag är uppväxt där exakt allt det händer. Min bror var där, han höll på med dumma grejer. Sen slutade han och tog hand om mig istället, för mamma hade ju fullt upp med tre barn och att gå och jobba. Min pappa bodde ju inte med oss. Sen när jag blev äldre var det min syster som hjälpte mig mycket för jag hade problem med skolan.

Hur var uppväxten?

– Jag var stökig. Men jag har tur att jag hade min bror och syster. Jag slogs, sket i lektionerna och var med vänner. Jag gjorde inte värsta dumma grejerna, men ofta sket man i skolan och gick och spelade fotboll istället. Av 20 kompisar som jag växte upp med hamnade kanske tio på fel sida, och tio på rätt sida. Idag är jag med dem som är på rätt sida. Sen när jag åker till Borås är det klart att jag träffar de andra också, men jag träffar dem bara när de är lugna, inte när de gör dumma grejer.

Hur var det att växa upp utan din pappa?

– Det var tufft, speciellt med ekonomin. Min mamma är född i Algeriet, och kan inte så bra svenska. Hon hade tre barn att ta hand om. Det var inte lätt. Min mamma jobbade, utan någon utbildning, och fick typ 16 000 efter skatt. Då hade hon hyra, mat, kläder till oss tre barn att betala. Alla hennes pengar gick. Hon hade noll kronor kvar sju dagar efter att lönen kom. Det var riktigt tufft. Ibland hade vi knappt nåt att äta. Alltså jag är seriös, det var så illa. Tre barn att ta hand om och bara en inkomst. Det var inte lätt. Men vi krigade på. Idag har hon ett bättre jobb, som kock. Och jag spelar för Hammarby, det är hur bra som helst. Jag hjälper henne och båda mina systrar jobbar. Alla hjälper mamma. Vi kan inte klaga idag. Om jag ska jämföra med hur vi hade det förut, det är som att vi är miljonärer allihop.

Vad betydde fotbollen när du växte upp?

– Allt. Den betydde allt. Jag tänkte att fotbollen kommer vara min väg ut från den här skiten. Hjälpa min familj att flytta ut från Norrby. Och idag har de flyttat ut, de bor inte där längre. Det betyder allt för min mamma.

Ringer hon dig fortfarande inför varje match?

– Ja, haha! I Degerfors kunde hon ringa mitt under samlingen, när tränaren pratade och jag glömt stänga av ljudet. Men nu har jag börjat ringa henne vid lunch istället, annars ringer hon mig mitt när Martí har samling och då dödar

”Av 20 kompisar jag växte upp med hamnade kanske tio på fel sida och tio på rätt sida. Idag är jag med dom som hamnade på rätt sida.

han mig alltså. Och sen efter matchen, innan den ens är slut har hon skrivit ett sms: "Jag älskar dig, du är mycket duktig, ring mig, puss!".

Hon är stolt över dig?

– Ja, alltså, det är brutalt.

Abdo Saidis fotbollskarriär började hemma i Norrby i sexårsåldern, något år senare var hans vuxna storebror Amin tränare för ett av ungdomslagen.

– Då fick jag träna två gånger om dagen. Dels med de som var lika gamla, dels med laget min bror Amin tränade. De var tre år äldre, och jag var riktigt liten, alltså kanske åtta år.

Var du en stor talang redan då?

– Min bror trodde det i alla fall. De andra tänkte nog vad fan gör han här? Jag var som en liten myra. Min bror sa hela tiden: "Du är bättre än dem! Skit i att de är tre år äldre. Du är bättre". Jag var så liten, men jag gjorde mycket mål.

Du var bara 17 när du debuterade i Norrby A-lag i Superettan.

– Ja, det var riktigt stort, för jag gick hela vägen, steg för steg, ända upp till A-laget. Året innan bröt jag båda mina fötter, det tog lång tid med rehab. Jag orkade inte först, det var så jobbigt att sitta inlåst hemma med gips. Men jag krigade på och kom till U19-laget och var där kanske sex månader innan jag kom upp till A-laget. Direkt på min första träning var jag överlägsen och alla tänkte "Abow! Vem fan är det här?". Sen flöt det bara på.

Micke Hjelmberg har sagt att Hammarby hade koll på dig redan då, i Norrby, visste du det?

– Jag visste om det, men jag var ung, 17–18 år, och jag tänkte vem fan är Hammarby? Jag kunde ingenting om fotboll, jag kollade ingenting alls på Allsvenskan, noll. Jag kollade inte ens på Superettan, jag bara spelade fotboll.

Efter fyra säsonger, bra poängsnitt och växande uppmärksamhet i Norrby var flera större klubbar intresserade. Till slut hamnade han i Degerfors.

Abdo Saidi, 2019, i match mellan Norrby och Mjällby i Superettan. Foto: Magnus Lejhall/Bildbyrå.

ABDELRAHMAN SAIDI Seniorkarriär:

- 2017** Norrby IF 17 seriematcher (2 mål) och 1 cupmatch (0)
 - 2018** Norrby IF 25 seriematcher (3) och 4 cupmatcher (0)
 - 2019** Norrby IF 27 seriematcher (4) och 4 cupmatcher (0)
 - 2020** Norrby IF 26 seriematcher (7) och 1 cupmatch (0)
 - 2021** Degerfors IF 29 seriematcher (4) och 3 cupmatcher (1)
 - 2022** Degerfors IF 11 seriematcher (5) och 2 cupmatcher (1)
 - 2022** Hammarby xx seriematcher (XX)
- Landslagsspel: Sverige U19 1 landskamp, 0 mål

– AIK var intresserade i två år, men det blev aldrig något av det, så jag tänkte "skit i AIK". Sen var Häcken intresserade och jag träffade scoutchefen, men det blev inget av där heller. Men jag ville bort från Superettan, så jag bytte agent och då kom Degerfors-chansen. Jag tänkte skit i staden, skit i vännerna, skit i pengarna, skit i hur jag bor, jag ska bara spela fotboll. Och det blev bra.

I Degerfors började han slipa mer konkret på sina avslut.

– Förut hade jag problem med att jag aldrig sköt. Jag kunde vara mitt framför mål och höra publiken skrika "Skjut", men jag dribblade, pas-

Foto: Hasse Fridén.

sade eller tappade bollen. Så jag började träna extra på skott efter varje träning, varje dag.

I våras gjorde han tre mål på mindre än en kvart i bortamötet med GIF Sundsvall och vände sexpoängsmatchen i bottenstriden på egen hand. Många fick upp ögonen för Saidi då, och både MFF och Hammarby visade seriöst intresse. Att han valde Bajen till slut har flera skäl.

– Tränaren. Jag hade hört mycket om honom. Min kompis Anton Kralj, som spelar i Degerfors, hade Martí i Norge, och han pratade hur mycket som helst om honom. Och jag har kollat mycket på Hammarby, spelsättet passar mig hur bra som helst. Jag var och kollade live mot MFF i våras. När jag såg supportrarna tänkte jag bara, fan vilken dröm att spela för ett sånt lag! Man blir ju bättre automatiskt när det är sånt tryck. Och jag kände att jag är redo att spela för ett topplag och kriga för guld. Förut har jag bara spelat i bottenlag. Jag vill bara veta hur det känns att kriga om guld och Europaplatser.

Din debut i Bajen blev ju hyfsat lyckad, du gjorde mål efter sju minuter.

– Än idag kan jag inte beskriva hur det känns. När du sa det nu, alltså jag ryser! Hur mäktigt

som helst. Jag var riktigt nervös och kunde inte ens äta. Jag var inne på toa kanske sju gånger under samlingen. Det var mycket stress. Det är ingen lätt match, Elfsborg, och det är så många som kommer kolla på mig. Jag har så mycket att bevisa, men jag tror det blev så bra just för att jag var så stressad. Jag spelar bättre med press.

Trots att det är nära en helt ny startelva i truppen denna sommar har det inte varit några svårigheter att spela ihop laget, menar han.

– Det är jättelätt att komma in i den här gruppen, de är öppna, skojar och hjälper varandra hela tiden. På min första träning var det ordentlig taktikgenomgång, och då var det lite mycket. Men direkt dagen efter så kom jag in i det. Martí är jättetydlig med vad han vill göra och hur vi ska göra. Blir det fel så stoppar han och visar. Det är jättelätt att komma in i det.

Hur är Martí som tränare?

– Tydlig, smart, hård och tuff. Det tycker jag man ska vara när man är i ett sånt här topplag. **Det är hård konkurrens nu med många hungriga namn där framme, hur ser du på det?**

– Jag gillar konkurrens. Det är bra att alltid ha någon som jager mig. Vi är fem-sex spelare där-

uppe, och man kan inte slappna av en sekund, för då vet jag att någon annan kommer hugga. Det är riktigt bra.

Du har varit här i en dryg månad nu, vad är ditt främsta intryck av Bajen?

– Att man vill vinna hela tiden, det finns inget annat än vinst. Man vill vinna guld och komma till Europa nästa år. Det är en bra grej, att man hatar att förlora.

Vad är din målsättning?

– Guld, hundra procent. I andra hand Europa. Det är bara de två som gäller. Och personligen? Jag har skrivit på för 4,5 år med Hammarby. Just nu har jag en plan om att vara ordinarie i Hammarby och vinna guld och komma till Europa, att bli en riktigt bra spelare här. Efter det får vi se hur jag känner mig om jag ska ta nästa steg. Men jag har ingen stress.

Men din personliga dröm är fortfarande att kunna försörja din mamma?

Assisterande tränaren Imad Khalili tillsammans med Abdo Saidi inför debutmatchen mot IF Elfsborg den 17 juli. Foto: Emma Wallskog/Bildbyrå.

– Ja, och det är nära nu. Jag har sagt till henne att hon kan jobba mindre, gå ner på 50 procent. Men hon har jobbat i typ 30 år. Hon sa till mig "Abdo, jag kan inte bara sluta direkt, jag vill, men jag kan inte". Hon har arbetsmoral, men hon har massa problem med ryggen, med fötterna, med hjärtat. Jag säger "du måste ta det lugnt, du kan jobba 50 bara, jag hjälper dig". När jag tar nästa steg hoppas jag att hon inte ska lägga ett finger mer på jobbet. Det är min dröm. Då är jag klar. Även om inte jag är i världens största liga eller nåt, så länge mamma slutat jobba så är jag klar.

Är det ditt sätt att tacka henne?

– Hundra procent. Gud vet hur det hade kunnat gå för oss. Det hade kunnat gå hursomhelst. Allt hårt jobb hon lagt ner, jag kan inte beskriva det. Det är nummer ett för mig. ■

Sifferkontoret
Redovisning • Rådgivning • Lönetjänster

Vi vill att alla **(Bajenföretagare)** oavsett bolagsform, utöver kostnadseffektiv bokföring och lönehantering, ska få den bästa ekonomiska rådgivningen.

www.sifferkontoret.se